

Один чоловік мав kota. Був він такий старий, що вже не здужав і мишей ловити. От хазяїн його взяв та й повіз у ліс. Везе та й думає: «Нащо він мені здався, тільки дурно годуватиму – нехай краще в лісі ходить». Покинув Мурка у хащах, а сам поїхав.

Коли це приходить до kota лисичка та й питає:

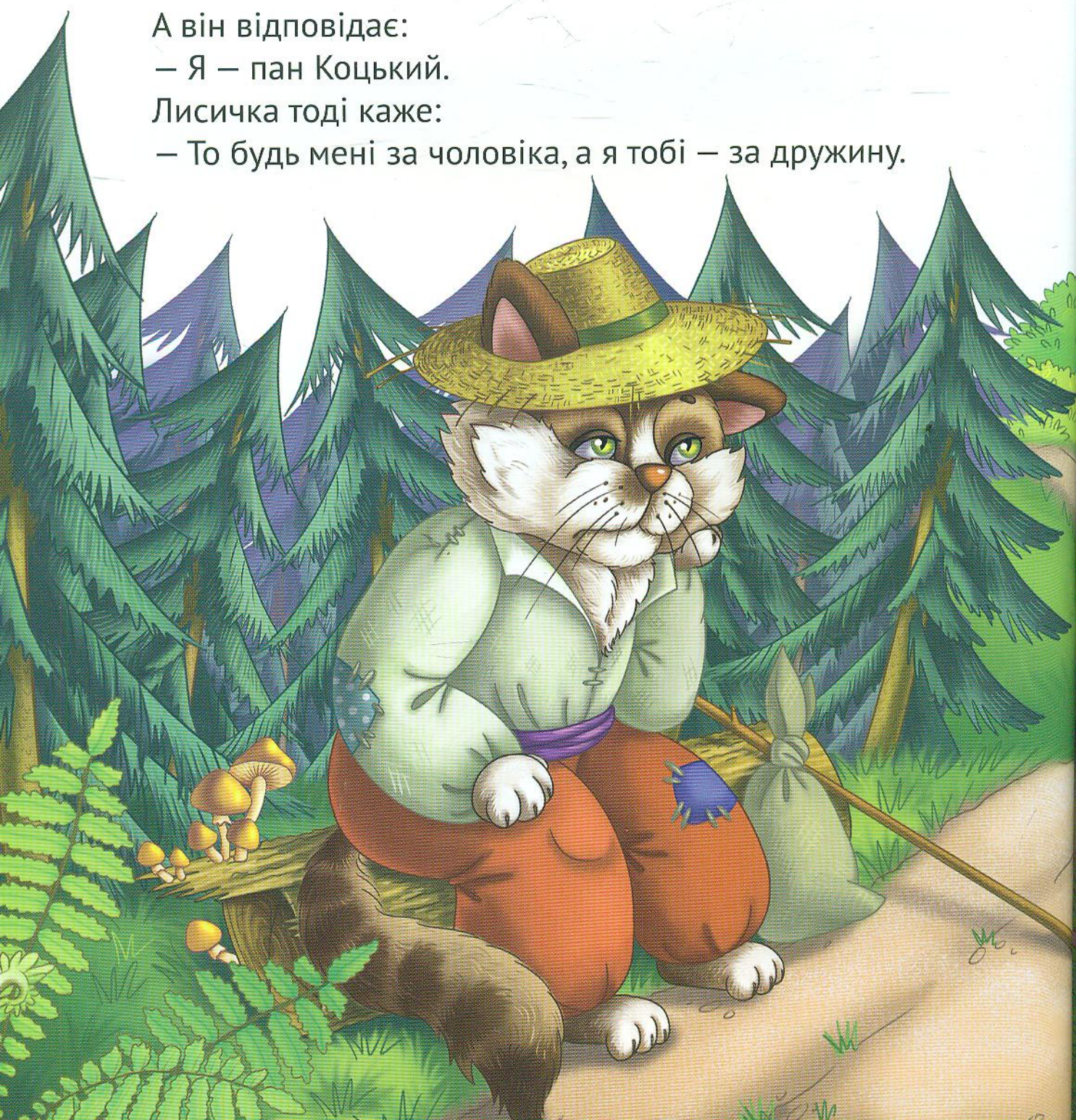
– Ти хто такий?

А він відповідає:

– Я – пан Коцький.

Лисичка тоді каже:

– То будь мені за чоловіка, а я тобі – за дружину.

Кіт і погодився.

Привела його лисичка до своєї хати, та так уже годить: спіймає де курочку, то сама не їсть, а йому принесе.

От якось зайчик побачив лисичку та й каже їй:

– Лисичко-сестричко, прийду я до тебе на гостину.

А вона йому:

— Є в мене тепер пан Коцький, то він тебе розірве.

Заєць розказав про пана Коцького вовкові, ведмедеві, ди-
кому кабанові. Зійшлися вони докупи, стали думати, як би
побачити пана Коцького, та й кажуть:

— А зготуємо обід!

І взялися міркувати, кому по що йти. Вовк каже:

— Я піду по м'ясо, аби було що в борщ класти.

Дикий кабан каже:

— А я піду по буряки й картопельку.

Ведмідь:

— А я меду принесу на закуску.

Заєць:

— А я — капусти.

От роздобули всього, почали обід варити.
А коли зварили, почали радитись, кому йти
кликати на обід пана Коцького.

Ведмідь каже:

— Я не підбіжу, як доведеться тікати.

Кабан:

— А я теж неповороткий.

Вовк:

— Я старий уже і трохи недобачаю.

Тільки зайчикові й приходитьсья.

